

’Jeg håber, at politikere holder op med at sige ’vi ved’. De kan sige ’vi tror’. Fordi det, vi tror, i øjeblikket koster cirka 1.000 mia. kroner om året i EU – og på globalt plan 10.000 mia. kroner om året’

Thor Pedersen: Klimaforskningen er politisk korrekt

REPORTAGE af Lisbeth Vasiljev, freelancejournalist

I går afholdt Morgenavisen Jyllands-Posten og Aarhus Universitet en konference på Christiansborg om klimaet, med deltagelse af forskere, erhvervsfolk, repræsentanter for interesseorganisationer – og politikere:

Blandt oplægsholderne var folketingets formand, tidl. Finansminister Thor Pedersen (V) der fokuserede sit indlæg på forskning – og navnlig fri forskning. Som han citerede forskere, der henvendte sig til ham: ’Hvis man søger penge til noget, så er det klogt at lægge sig op ad det, der ligner den politiske dagsorden, for kan man nævne Kyoto eller klima, så er det lettere at få pengene. Så vi er i virkeligheden kommet dertil, at den politiske korrekthed, der præger politikere, også præger forskere,’ forklarede Thor Pedersen om det gensidige spil mellem forskere og politikere og henviste til Kyoto-aftalen fra 1997.

’Jeg håber, at politikere holder op med at sige ’vi ved’. De kan sige ’vi tror’. Fordi det, vi tror, i øjeblikket koster cirka 1.000 mia. kroner om året i EU – og på globalt plan 10.000 mia. kroner om året,’ sagde Thor Pedersen specielt henvendt til forskere i salen

’Derfor handler det om at lave et afsæt for basal viden for politikere, og det beder jeg om, at alle kan hjælpe med til. Så er jeg sikker på, at vi kan få en god aftale her i København’.

SF’s Steen Gade protesterede: ’Vi har i 20 år vidst, at klimaproblemet er menneskeskabt. Det vil sige, at politikerne har sovet i 20 år. Og fortsatte: ’Dér, hvor problemerne opstår styringsmæssigt, er når vi skal oversætte problemerne til politik, hvor alle mulige andre både gode hensyn og skumle motiver kommer til at spille ind. Det gælder nationalt og internationalt,’ hævdede han, idet han henviste til, at problemerne med klimavirkningerne, som for eksempel oversvømmelser, er størst i de fattige lande.

Opgaven i København: Find prisen på CO2

’På trods af den økonomiske krise, er det lykkedes at holde klimaspørgsmålet så højt på den internationale dagsorden. Man kan ikke høre regeringschefer holde et møde, uden at det er ét af to-tre emner, de diskuterer,’ fremhævede Hedegaard. Hun er overbevist om, at klimatopmødet i december vil blive det ’window of opportunity’, der er brug for.

”Hvad ville egentlig være det værste, der kunne ske om 10-20-30 år, når forskerne blev færdige med at forske og udrede, og de så afblæste alarmen? Hvad ville så være det værste, der kunne ske, hvis vi her ved starten af det 21. århundrede havde fundet på renere produktionsformer, reduceret afhængighed af fossile brændsler, havde fået reduceret luftforureningen – og verden som sådan var blevet mere uafhængig af olie fra mere eller mindre problematiske regimer?” spurgte klima- og energiminister Connie Hedegaard (K).

De såkaldte ’emerging economies’ som Kina og Indien, prioriterer spørgsmålet: Særligt Kina rykker hurtigt med vind- og solenergi, og er nu verdens største producent af vindmøller, med en vindmølle opstillet en gang i timen. Indien har indikeret, at landet måske vil bidrage ved det såkaldte ’cap and trade’ kvotehandelssystem, som det foregår i EU-regi - hvor virksomheder og organisationer kan handle med et overskud på CO2-udledningsbudgettet, primært ved at oprette klima- og energiprojekter i udviklingslandene. Hvis ikke disse store lande deltager, vil det samlede klimaregnestykke ikke gå op. Hedegaard understregede så i den forbindelse frem til, at den amerikanske præsident stod ved sin forpligtelse til at vise dette lederskab og gå forrest i klimakampen for at få alle de store lande til at forpligte sig under COP15.

Grænsen for, hvor meget den globale opvarmning må stige, er af FN sat til maksimalt

to procent: det kræver reduktioner for industrilandene på 25-40 procent i 2020 og ved århundredets midte skal CO₂-udledningen være halveret. Connie Hedegaard nævnte her positive eksempler fra blandt andet lande som New Zealand, Australien, Sydkorea, Brasilien og Mexico.

Det store spørgsmål bliver finansieringen. Især for de fattigste lande, der i forvejen har enorme problemer. Samtidig med, at de fra deres synsvinkel skal bidrage til at løse problemer, som primært de rige lande har skabt. Derfor kommer de rige lande til at bidrage. Hedegaard: 'Uden penge, ingen aftale. No pay, no deal'. Ifølge Hedegaard skal der helt nye penge til: en ny såkaldt 'arkitektur' for finansieringen. Blandt andet via 'carbon'-markedet, altså kvotehandelssystemet, der i EU-regi forhandles i især de såkaldte CDMs/Clean Development Mechanisms – det førømtalte handelssystem, hvor der oprettes energiløsninger i udviklingslande. Det kan være alt fra at etablere skovarealer eller solcelleanlæg til at anvise nye græsningsløsninger for nomader.

Kvotehandelsprojekterne og den alternative finansiering er nødvendige tiltag, fordi det er for besværligt, at de enkelte lande skal være afhængige af, hvor meget der kan afsættes på de årlige finanslove. Hvad der dog står tilbage er ved klimatopmødet i december at kunne nå til enighed om en pris på CO₂.